

„Eu nu sunt orgolios deloc. Dar dacă cineva mă calcă pe nojite, mi-aduc aminte ce-am fost.”

- Petre Țuțea

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul II
Numărul 69 (639/1114)
24-30 octombrie 2012

Când tricolorul nu va mai fi fluturând...

Cezar
A. Mihalache

Un ministru al apărării care nu este capabil să onoreze memoria înaintașilor, care nu luptă pentru dreptul Armatei Române de a defila de Ziua Națională a țării în serviciul căreia se află, nu are ce să caute în fruntea oștirii. Nu are dreptul de a mai fi acolo din clipa în care anunță fie și doar posibila necelebrare a Zilei Naționale de către Armată din presupuse considerente financiare.

La rândul-i, un guvern care acceptă o asemenea abordare a economisirii la buget, iarăși nu are dreptul să mai țină în mâini frâiele țării. Căci, acel ocârmuitor care nu este interesat să asigure cinstirea jertfei înaintașilor, este cu atât mai puțin probabil să-i pese în vreun fel de urmașii acestora. Desigur, dacă la 1 Decembrie ar fi fost rost de o nouă suspendare a președintelui, de un referendum ori chiar anticipate, nu s-ar fi pus problema fondurilor. S-ar fi găsit bani pentru organizarea unor alegeri chiar în acea zi în care celebrarea eroilor neamului nu ar mai fi fost posibilă din cauza lipsei de fonduri la buget.

Într-adevăr, poate că nu mai sunt suficienți bani la bugete. (Dar asta este numai vina guvernului care și-a pus ca prioritate achiziții aberante, inclusiv a unor fiare ruginite din Portugalia pe post de avioane de luptă!). Și ar fi poate justificată, folosind ca marotă criza economică, o redimensionare a amplorii manifestărilor dedicate zilei de 1 Decembrie. Dar în nici un caz nu este acceptabilă insinuarea posibilității de a nu se mai organiza nimic sub patronajul Armatei Române. Pentru că, atunci, este clar că altele sunt jocurile, iar scopul vizează de fapt conturarea unei noi etape în procesul de strivire, ștergere și desființare a simbolurilor noastre naționale.

În fond, este visul maghiarimii politice de a vedea un 1 Decembrie cât mai sumbru. Fără fast, fără celebrări... Or, după ce am permis maghiarimii politice să întineze Ziua Națională a României, arborând drapelele în bernă, noi singuri punem astăzi umărul la disoluția dreptului pentru care s-au jertfit atâtea generații de

eroi: onorul la drapelul Demnității Naționale. Iar totul este parte a unui proces pe care numai noi pare că nu vrem a-l cuprinde în dimensiunea lui hidoasă. La nivel central, acolo unde se tânguie ocârmuirea a sărăcie, s-au găsit bani inclusiv pentru comemorarea Holocaustului! Iar la nivel local, acolo, în Harghita, Covasna și Mureș, oricât de mari ar fi neajunsurile românilor, se găsesc mereu bani pentru finanțarea acțiunilor „culturale”, paramilitare și antistatale, ale

formațiunilor extremiste maghiare.

Acum, după ce ni s-au desființat unitățile militare din Ardeal, după ce s-au găsit bani pentru a „renova” Arcul de Triumf doar pentru a asigura ștergerea numelui Budapestei din rândul orașelor eliberate de către Armata Română, se încearcă ținerea oștenilor în cazemate chiar de ziua Națiunii Române. Deja, în Harghita și Covasna, Statul Român a renunțat la simbolurile sale, permițând sufocarea Drapelului Național, acolo unde mai este arborat pe clădirile instituțiilor publice, între cârpele secuiești și maghiare. Se schimbă denumirile străzilor cu nume ale eroilor neamului pentru a se înscrie numele unor criminali de război maghiari. Se lasă în paragină monumentele eroilor români în vreme ce apar tot mai multe obeliscuri impunătoare dedicate venetilor. Închinare a acelora care i-au ucis pe cei ce îi dăm astăzi jos din Panteonul Național. În jurul monumentului din Parcul Carol s-au pus cordoane despărțitoare pentru a nu-i mai lăsa pe românii să se apropie pentru a le citi copiilor numele de jertfă ale acelora care au pierit în războaiele de reîntregire. Pe alte monumente se urcă basflemitor, cu picioarele lor pline de noroiul intrigii social-politice, fel și fel de personaje. Monumentalul „1907” din București a fost tăiat bucată cu bucată la ordinele unui primar-ordonanță care, la festivități, se gătește fudul în

uniforma de general în rezervă. Câtă ipocrizie! Casa „Crăișorului Munților” este periodic devastată și înjunghiată în inima românismului de către urmașii hoardelor de venetici, dar nimeni, niciodată, nu vede nimic. Iar la mitingurile lor de protest, românii prea vocali le sunt confiscate steagurile tricolore de către jandarmii-epigoni.

Cu fiecare efigie demontată, cu fiecare virtute călcată în picioare, suntem împinși tot mai aproape de momentul propriei noastre disoluții. Iar o țară care nu mai are nici măcar voința de a-și impune dreptul la cinstirea zilei devenirii sale, este o țară condamnată la uitare. Și de parcă toate acestea nu erau de ajuns, astăzi, Demnitatea Națională ne este întinată și de cei chemați tocmai să vegheze la fruntariile onoarei, mâna ce coboară de la chipiu pentru a îndesa arginții trădării având pe ea grade tot mai înalte. Și cum poți să crezi că totul este o întâmplare când sugestia neonorării simbolurilor naționale, chiar a necelebrării Zilei Naționale a României, vine sub mandatul aceluia care, ca primă măsură ca președinte al unui partid social-democrat, a impus suspendarea festivităților de 1 Mai?!

De aceea, când tricolorul nu va mai fi fluturând la fruntariile țării, să nu ne întrebăm cum am ajuns acolo... Să nu ne mirăm că hotarele ne vor fi fost mutate, prin brazdele-mormânt ale înaintașilor, pe sub monumentele și simbolurile devenirii noastre naționale. Căci poporul care acceptă rămășițe de criminali în trupul ei este sortit să nu-și mai ridice privirea din pământ.

P.S.:

Să ne așteptăm oare ca la următoarea „economisire” de fonduri dictată de la nivel central să fie vizate și costurile legate de arborarea drapelului național pe numeroasele clădiri ale instituțiilor publice? Tot ce se poate! Ba, chiar să nu ne mire dacă se va impune și renunțarea la înlocuirea periodică a drapelelor decolorate și rupte pentru că, firește, nu vor mai fi bani! Se vor găsi însă fonduri să înălțăm pe mai departe steagul Uniunii Europene și, doamne ferește, „donațiile” de altfel de flamuri...

Adevărata față a iredentismului

Petru Z.
Danci

Iredentismul maghiar are rădăcini adânci în istorie și în zilele noastre se manifestă tot mai virulent cu largul concurs al actualilor politicieni, interesați tot mai mult de jocurile politice decât de faptul ca actualii politicieni maghiari, întotdeauna pentru un vot în parlament sau în consiliul local sau cel județean, cer ceva care să lovească în identitatea noastră națională. Și, când spun asta, mă refer în special la acel monument al rușinii din așa zisă piață a reconcilierii din Arad, statuie demolată de marele Brătianu și repusă pe soclu de către epigonii săi.

Cei 13 generali criminali responsabili de uciderea a 40.000 de țărani români sunt cinstiți anual la 6 octombrie în Arad, iar aleșii noștri participă la comemorarea acestora și nicidecum la parastasul comemorativ al victimelor. De fapt, cine erau cei 13 generali viteji atunci când „s-au luptat” cu femeii, bătrâni și copii? Doar patru dintre ei erau unguri. „Viteazul” general Bem, polonez de origine, după ce a tras cu tunurile în bisericile românești, și a capitulat la Șiria, a ales că fuga este mai sănătoasă și s-a hotărât să plece în Turcia și să se convertească la islamism în timp ce cei 13 camarazi ai lui erau condamnați pentru tradare și executați.

Iată ce scria un ziar maghiar din 13 ianuarie 1849 în articolul intitulat „Lupta maghiarilor”: Români sunt un popor fără istorie, destinați să piară în furtuna revoluției mondiale. Ei sunt suporteri fanatici ai contrarevoluției și vor rămâne astfel până la extirparea sau pierderea caracterului lor național, la fel cum propria lor existență, în general, reprezintă prin ea însuși un protest împotriva unei mărețe revoluții istorice. Disparația lor de pe fața pământului va însemna un pas înainte.

Autorul articolului nu era altul decât... Friederich Engels!

Dar să vedem ce scria un alt mare dascăl al terorii hortiste din Ardealul de Nord, sub pseudo-nimul Ducso Csaba, pe numele adevărat Daday Lorant, care după război s-a convertit din fascist în comunist și a ajuns primar al orașului Dej și, culmea, membru al Uniunii Scriitorilor din România.

În 1939 apare la Budapesta volumul de tristă amintire „Nincs kegelem” (Fără îndurare). Redau un citat din

capitolul intitulat „Mărturia Levantului”: Eu nu aștept să vină răzbunarea. Nu aștept! Voi suprima orice valah ce-mi va ieși în cale! Pe fiecare îl voi suprima! Nu va fi îndurarea. Voi aprinde noaptea satele valahe! Voi trage în sabie toată populația, voi otrăvi toate fântânile și voi ucide pînă și copiii din leagăn! În germen voi distruge acest neam ticălos și hoț! Nu va fi nici o milă, nici pentru copiii din leagăn nici pentru mama care va naște un copil! Voi suprima fiecare valah, nu va fi în Transilvania decât o singură naționalitate, cea maghiară, nația mea, sîngele meu. Voi face inofensivi pe viitorii Horea, Cloșca și Crișan. Nu va fi milă.

Iată doar un dram de „umanitate” din partea urmașilor lui Bella și Atilla. Dar românii nu au pierit așa cum ar fi dorit ei, ci au umilit în cel mai înalt grad trufia maghiară.

Aș vrea să le reamintesc că „bravii” lor soldați cu mustați și cu ciucuri au fost învinși de către moațe în celebra bătălie de la Cheia Dupăpiatră, din apropiere de Brad, de unde marele general maghiar Hatvany a scapat cu fuga. Armata Română i-a eliberat în 1919 de hoardele lui Bela Kuhn, a defilat triumfătoare pe străzile Budapestei în 2 august din același an. A hrănit copiii flămânzi ai Budapestei, copiii care în 1941 erau honvezi, sadicii honvezi care la Ip și Trăznea, au măcelarit, probabil, și pe unii dintre aceia care în 1919 i-au hrănit. Halal recunoștință! Dar, drept umilință, ostașii bravului general Traian Moșoiu au pus pe trufașul parlament de la Budapesta o opincă, umilind cu acest simbol până la paroxism trufia maghiară. Acest lucru l-au făcut și eliberatorii Budapestei în 1944.

Așa că le reamintim faptul de netăgăduit că teoriilor și provocărilor lor iredentiste le vom răspunde întotdeauna așa cum se cuvine și ne vom deplasa la Budapesta pentru a face iar „cadou” mai marilor Ungariei o opincă din piele de porc, pentru reconcilierea româno – maghiară, cu rugămintea ca și dînșii sunt să pună în fața parlamentului de la Budapesta o statuie a generalului Traian Moșoiu pe un soclu de piatră. Piatra ne angajăm să le-o donăm tocmai din Județul Hunedoara, din comuna Buceș și din locul numit Cheia Dupăpiatră, în memoria generalului Hatvany, cel scăpat „vitejește” cu fuga rușinoasă...

●

●

„Cadavrul” generalului Ion Mihai Pacepa bate câmpii din nou fără grație

Ionuț Țene

De câteva zile presa americană e infestată de spusele fantomei fostului general de securitate comunistă Ion Mihai Pacepa. Din 1978, de când șeful securității comuniste a fugit în SUA via Germania, nu avem certitudinea că acest trădător ar mai trăi. Dar el face mereu, periodic, valuri în presa occidentală cu afirmațiile sale parcă create în laboratoarele CIA.

După ce a mințit copios în cartea „Orizonturi Roșii”, un manual de manipulare a opiniei publice românești, acum vine cu tot felul de declarații aberante. Nu înțeleg de ce americanii îl folosesc pe acest general criminal comunist vinovat de crime împotriva umanității în timpul regimului Dej și de crime în vremea dictatorului Ceaușescu să transmită mesaje publice. Pacepa nu a trădat numai securitatea comunistă, ci și poporul și instituțiile de apărare ale României. Pentru mine generalul Pacepa rămâne un criminal produs de regimul

comunist și un trădător al neamului românesc a cărui condamnare la moarte este valabilă și care trebuie comutată în închisoare pe viață astăzi dacă îl prind autoritățile noastre. Fapt ce nu se va întâmpla deoarece regimul securisto-comunist al lui Traian Băsescu este o marionetă gonflabilă pentru uzul americanilor și care transformă România într-o subcolonie bananieră la ordinele Washingtonului.

Ultima aberație produsă de „cadavrul” lui Pacepa, pentru că nu cred că mai trăiește, ci este folosit pe post de fantomă/dictafon pentru interesele americane în România este următoarea: „Într-un amplu text publicat de portalul WND, general-locotenentul Ion Mihai Pacepa descrie cu lux de amănunte o schemă amplă prin care serviciile secrete ale URSS au creat, controlat și continuă astăzi să dirijeze terorismul islamic și o serie de mișcări anti-americane din diverse țări ale lumii. Potrivit lui Pacepa ultimul val de terorism din lume, inclusiv atacul asupra ambasadei americane din

Libia și noile amenințări din partea Iranului, izbucnite aparent spontan ca reacție la filmul „Inocența musulmanilor” este opera unei rețele create și dirijate de Kremlin.” Pe bună dreptatea Vocea Rusiei a reacționat: „Textul publicat pe portalul WND, în care general-locotenentul Pacepa susținea că Rusia ar sta în spatele actelor teroriste comise de islamiști, este apreciat de postul de radio de la Moscova drept o pură dezinformare și plin de gogorițe „Unul dintre arhitecții distrugerii regimului Ceaușescu și totodată cel care a creat „lanțul de iubire” prin care Securitatea și-a legat destinul post-decembrist de serviciile secrete occidentale, general-locotenentul Ion Mihai Pacepa a decis să reintre în sfera războiului informațional și să-și reîntregească solda care nu i-a mai fost indexată la inflație timp de mai mulți ani”.

Terorismul islamic a fost finanțat și încurajat de către CIA și departamentul de stat american în vremea războiului de eliberare al

mujahedinilor împotriva URSS din Afganistan. Osama Bin Laden și gherilele sale islamice au fost creația CIA pentru a lupta împotriva sovieticilor. Să vi acum cu balivernele fantomei generalului trădător Pacepa și să spui că islamismul e o invenție sovietică sau rusească se compromite credibilitatea Washingtonului în ochii românilor și a europenilor în general. Rusia are grave probleme cu islamiștii în Caucaz, Cecenia, Daghestan încât e incredibil și absurd că Putin sprijină teroriștii arabi. Pacepa a mai produs o perdea de fum pentru a învenina relațiile dintre popoarele american și rus.

Trădătorul Pacepa ar trebui extrădat din SUA și închis la Jilava să-și ispășească pedeapsa în urma trădării statului român nu să fie mediatizat cu aberații în presa internațională și română.

Trădătorii rămân trădători toată viața și trebuie să plătească prețul trădării. În 1917, când colonelul Sturdza a trădat armata română și a trecut la

inamic în liniile germane din Moldova, tribunalul militar la condamnat la moarte în lipsă. În 1940 când Ion Antonescu a venit la putere și s-a aliat cu Germania nazisă, colonelul Sturdza care trăia pe meleaguri germane a cerut sprijinul lui Hitler să fie grațiat în România și să se întoarcă acasă.

Generalul Ion Antonescu spre cinstea lui a refuzat intervenția lui Hitler în favoarea colonelului Sturdza spunând că un trădător care a trădat armata și neamul românesc rămâne trădător toată viață și nu-l iartă. Așa că pentru români și România, generalul Pacepa rămâne un trădător care trebuie arestat și încarcerat iar spusele lui luate ca afirmații necredibile venite din partea unui trădător. Mediatizarea din nou de către publicația Adevărul a spuselor unui trădător, dovedește că cotidianul dâmbovițean a devenit o oficină a serviciului de informații externe, un fel de subdepartament al intereselor americane în România.

Manipulări abjecte

nanciare au întunecat și mințile aleșilor noștri. Prea ușor au conectat țara la cumsecădenia respirației artificiale a F.M.I.-ului.

Proteste par inutile, nici măcar instituțiile de presă nu mai sînt în mod deschis luări de poziție critică, ci mai degrabă pîrghii de distanțare a adevărului de realitate. Din-

colo de aceste considerente stînjenoare, o privire aruncată de lîngă noi societății oferă imaginea clară a codurilor de manipulare: șocurile vizuale ale uriașelor ecrane publicitare cu mesaje scurte, care solicită reacție instantanee, operînd cu imperative, simboluri și imagini paranoide.

Cu toată aparenta lor necesitate, reclamele la prezervative, bere și figuri de politicieni populează violent peisajul urban, cu intenția sedimentării în conștiința receptării a unor mărfuri și biografii de consum, în jurul acestor interacțiuni formîndu-se

clasa naivilor consumişti.

Am încercat, cu modesta mea pricepere, să vin mereu cu versiuni ipotetice, pe lîngă greutatea celor aruncate programatic pe piață. Pentru că adevărul, cu precădere cel istoric, a fost ștrangulat de fire invizibile chiar la noi acasă. Pe lîngă faptul că din manualele școlare au dispărut aproape cu totul lecțiile de istorie adevărată, nimănui nu-i trece prin cap că și unii cercetători ai trecutului i-au devenit complici, falsificînd condamnabil.

Șocul este extraordinar cînd afli din alte surse sigure că, pe lîngă faptele istorice arhicunoscute, istoria ascunde dosare de trădări odioase, lipsite de onoare și de dragoste de țară, tratate și înțelegeri încălcate, dorința de a obține puterea și de a o menține cu orice preț.

Toți observatorii atenți și cinstiți pot ajunge la concluzia că politica practică după 1989 a constituit startul involuției noastre și al înrobirii răbdătorului Popor Român, mereu supus și ușor de manipulat.

De minunatele lui trăsături de caracter au profitat și profită și azi adevărații cai troieni...

Cultură și societate în spațiul transilvan

Sesiunea Națională de Comunicări Științifice cu tema „Cultură și societate în spațiul transilvan”, manifestare tradițională organizată de Muzeul Județean Mureș, cu sprijinul nemijlocit al Consiliului Județean Mureș și al Fundației culturale „Vasile Netea” din Târgu-Mureș, a debutat joi, 11 septembrie a.c., începînd cu ora 10,00, la Sala Mică a Palatului Culturii din Târgu-Mureș. Cu această ocazie, după cuvenitele alocuțiuni în plen, au fost lansate mai multe volume ale unor autori, precum Ioachim Lazăr, Adela Herban, Ana Hancu, Virgil Pană sau Vergiliu Z. Teodorescu.

Tot cu această ocazie a fost prezentat publicului un nou volum al Anuarului Muzeului Județean Mureș, „Marisia” XXX-XXXI. În plen au mai fost prezentate și comunicările „Cultura transilvană și ideea originii romane în secolul al XIX-lea” (prof.univ.dr. Cornel Sigmirean), „Refugiații români ardeleni de la 1848-1849 în Țara Românească” (dr. Gelu Neamțu) și „Documente din Arhivele Naționale Covasna privind Biserica românească din spațiul sud-est transilvan” (dr. Ioan Lăcătușu și prof. Vasile Stancu). În aceeași zi de joi, de la ora 16,00, în locația anterior menționată, au continuat prezentările comunicărilor științifice de la secțiunea „Istorie modernă și contemporană”, secțiune moderată de dr. Ioachim Lazăr și dr. Vasile Lechințan.

Un număr de 11 autori – dr. Peter Moldovan, dr. Valentin Poncea, prof. Vergiliu Teodorescu, dr. Dorel Marc, prof.univ.dr. Onufrei Vințeler, prof. Nicolae Balint, prof. Bartos Zoltan și dr. Liviu Boar - și-au prezentat comunicările care au abordat pe larg o problematică variată, în aceeași măsură interesantă și incitantă. În cea de-a doua zi a manifestării, vineri, 12 septembrie 2012, începînd cu ora 10,00, la Sala Mică a Palatului Culturii s-au desfășurat lucrările secțiunii „Religie, cultură, societate”, secțiune moderată de dr. Marin Pop și prof. Dimitrie Poptămaș, ocazie cu care și-au prezentat comunicările un număr de 12 autori. „A fost o manifestare reușită și ne-am bucurat de un sprijin larg din partea autorităților administrației locale, drept pentru care țin să le mulțumesc cu această ocazie”, a declarat dr. Virgil Pană, unul dintre organizatorii manifestării de la Târgu-Mureș.

„Ca la fiecare ediție, am descoperit un tot mai mare interes față de această sesiune, fapt ce reiese din numărul mare al participanților veniți din întreaga țară și care acoperă o paletă largă de profesii – cercetători, cadre didactice, muzeografi, jurnaliști, arhiviști – ceea ce ne bucură, evident, avînd în vedere și abordările fenomenului istoric din perspective diferite. Prin intermediul publicației dumneavoastră țin să mulțumesc de asemenea și Hotelului CONTINENTAL din Târgu-Mureș, cel care a asigurat excelente condiții de cazare participanților”, a mai declarat Virgil Pană. (Al. Țenescu)

O portavoce a românilor transilvăneni în Italia

Remus
Tănasă

„Trei milioane de români, împiedicați să-și dezvolte propria cultură națională, asupriți și zdrobiți de greutatea celei mai teribile tiranii, gem sub jugul maghiar; alte trei milioane de români în Basarabia, Bucovina și Macedonia duc o luptă titanică pentru a-și păstra intacte limba și tradițiile naționale”. (Roberto Fava, „Mesagerul Național”, 28 septembrie 1895)

Astăzi când iredentismul maghiar își face tot mai simțită prezența este fundamental să explicăm semenilor noștri ceea ce a însemnat pentru români stăpînirea maghiară în Transilvania: discriminare, persecuție și suferințe.

Lupta milenară a românilor transilvăneni este unul dintre episoadele naționale care trebuie povestite și repovestite, fără a ne fi frică că am putea atinge un subiect sensibil sau că am putea leza amintirea sau onoarea vecinilor noștri unguri.

Italianul Roberto Fava (11.02.1859-26.10.1924) este un personaj mai puțin cunoscut publicului românesc. Acesta a fost un fervent apărător al cauzei românismului, o portavoce a României în Italia și în Occident, un luptător pentru libertatea popoarelor asuprite din Europa. Născut la Parma,

absolvent al facultății de litere, jurnalist de meserie, redactor-șef la ziare precum „Il Presente” din Parma, „La Ragione” din Milano sau „L’E-poca” din Genova, va locui în România între anii 1894 și 1897 de unde va trimite în mod regulat pentru ziarele din Italia articole privitoare la situația României și a românilor din jurul granițelor. Tot în această perioadă va publica la București „Mesagerul Național, ziar septamanal popular naționalist” (28 septembrie 1895 și 23 februarie 1896). Referitor la activitatea acestui ziar vom reveni cu altă ocazie.

Pe meleagurile natale, în Italia, publicistul R. Fava s-a remarcat ca „avocat” al cauzei românilor transilvăneni. Între 5 aprilie 1913 și 25 iulie 1914, sub conducerea sa va ieși la Parma ziarul „Corrispondenza romana” (Corespondența românească), ziar prin care se dorea informarea publicului italian cu privire la situația românilor din Transilvania aflată în componența Imperiului austro-ungar. Edificator în acest sens este articolul său intitulat „Românii din Transilvania”, publicat în primul număr din 5 aprilie 1913. Prezentăm în continuare traducerea aproape integrală a acestui articol.

„Printre diversele lupte de naționalitate ce se combat în țările aparținente monarhiei Habsburgice cea mai vie și mai periculoasă este cea dintre

români și maghiari în Transilvania și în comitatele orientale ale Ungariei. Aproape patru milioane de români se zbat cu energie disperată pentru a se sustrage durei opresiuni a unei tiranii care se folosește de orice modalitate, oricât de nemiloasă și violentă, pentru a reuși să șteargă ultima urmă a existenței lor naționale. Marele vis al maghiarilor este să facă din Ungaria poliglotă un stat național maghiar unitar: pentru această utopie sacrifică nemilos popoarele aflate sub hegemonia lor. Maghiarii care atât de mult și de viguros au luptat pentru a-și apăra limba și cultura lor incipientă în fața influenței germane, acum, din dominați devenind dominatori, sufocă cu aroganță nemaiauzită de pe buzele conviețuitorilor lor orice voce ce se face auzită într-o altă limbă diversă de cea ungurească. Croați și slovaci, sârbi, italieni și români, din dragoste sau prin forță, trebuie să devină maghiari.

Mai mult, dacă pentru alții există, cel puțin aparent, o oarecare stimă, pentru români, care ocupă primul loc ca importanță numerică și intelectuală, și care au opus mereu cea mai energică rezistență față de tendințele de maghiarizare, nu trebuie să existe pic de milă! [...] Excluzi aproape în totalitate din viața politică și administrativă, combătuți atunci când folosesc

propria limbă în școală și în biserică, supuși unor tratamente excepționale prin care sunt privați de libertatea presei și de dreptul de reuniune, persecutați, maltratați, fiindu-le violate averile și persoana, procesați și condamnați pentru cele mai fantastice acuze, ai noștri nefericiți frați de sânge sunt subiectul tuturor josnicilor unui despotism care nu cunoaște limite. Iar condițiile lor se vor înrăutăți datorită efectului reacționarei și monstruoasei legi electorale pe care domnii Lukács și Tisza au făcut să fie votată de către abiliții lor discipoli după ce în prealabil au alungat din aula Adunării legislative, prin forță armată, pe toți membrii opoziției; dar și datorită efectului noii legi școlare pe care guvernul vrea să o dăruiască țării și care va fi lovitura decisivă dată școlilor românești și a altor naționalități, prin care se urmărește suprimarea aproape completă a învățământului confesional spre gloria maghiarizării. Dar românii au destulă vitalitate, destulă energie și forță de rezistență pentru a trece peste toate primejdii și violențele prin care se încearcă distrugerea lor. Aceștia au de partea lor dreptul și așa cum s-au salvat în fața hoardelor barbare în cele șaptesprezece secole întunecate de când s-au despărțit de Roma, mama imortală a rasei lor, tot așa vor

ști să reziste în fața violențelor ferocei națiuni maghiare până când va veni și pentru ei ziua libertății naționale. Dorința noastră este ca ziua reparațiilor tuturor injustițiilor și opresiunilor să vină cât mai rapid”.

R. Fava a fost unul dintre puținii prieteni sinceri ai poporului român, dovadă fiind activitatea sa publicistică și efortul depus pentru a face cunoscută în Europa soarta românilor din Transilvania, Basarabia, Bucovina și din Balcani. Dacă pentru majoritatea occidentalilor România era doar „o insulă latină într-o mare slavă”, pentru R. Fava poporul român era fratele de sânge al națiunii italiene, un popor care s-a opus timp de șaptesprezece secole valorilor de invadatori care au încercat să îl cotopească, păstrându-și nealterată identitatea dacoromană.

Întreg deznodământul Primul Război Mondial, la care România a participat alături de Italia, a dus la un context favorabil realizării unirii tuturor românilor, iar R. Fava, care a trăit până în 1924, a avut bucuria să vadă că efortul său nu a fost zadarnic, suferințele românilor din Transilvania luând sfârșit odată cu realizarea Marii Uniri de la 1918.

De ce la noi ca să fii șef trebuie mai întâi să fii... MASON? (dezvăluiri pentru țara-soră)

Traian
Vasilcău

Lucru indiscutabil: Mai toți șefii din Ieri, dar și din Azi ai semiMoldovei au fost și sunt membri ai unei Loje masonice. Aceasta, probabil, și racolare se cheamă. Recent am intrat în posesia unei liste a masonilor autohtoni, datînd cu 2009, despre care se zvonește că ar fi aparținut unicei loje existente pe atunci, care s-ar fi scindat ulterior în trei, astfel cea dintîi fondată de frații de afaceri Coman a ajuns să fie condusă de Sedlețchi, una de Madan, iar alta de Agache, din ultima făcînd parte Bodiu, Filat și toată protipendada liberală și democrată a guvernului. Felicitări cordiale, Vladimir Vasilevici! La 2009 erați deja membru cu acte în regulă al unei loje obscure. Republica Masonică Moldova e, într-adevăr, povestea Dvs de succes! Mason ați fost, mason sunteți, mason pururi veți fi, fiindcă în Hanatul ce-l guvernați nu poți fi șef dacă nu ești acceptat inițial ca mason! Arunc o privire pe lista menționată, care

conține și datele de naștere ale fiecărui membru. Din cei 140! Și alte date necesare pentru o șantajare ulterioară. Toți din ei erau și sunt șefi. În Guvern, Parlament, la Președinție, la Primăria Chișinău și nu numai, în ștăbul CSI, prin

ambasade și în mediile de afaceri! Și doar doi erau soliști de operă, unul din Italia, ce vine foarte des la Chișinău și unul de la Criva.

Ah, da, artistul poporului, ați ghicit. Alți artiști nu au fost admiși. Și nici scriitori, cu excepția unuia care, din păcate, între timp a murit. Acesta mai era și actor, și regizor, și fost

deputat frontist, și cu relații de neglijat pe la curtea unor președinți de republică. De ce oare n-au trecut și alți scriitori în Lojă și oamenii de artă, în general? - știu, probabil, doar Sedlețchi, Madan și Agache. Și cei doi fii de scriitori, care sunt membri

deputat frontist, și cu relații de neglijat pe la curtea unor președinți de republică. De ce oare n-au trecut și alți scriitori în Lojă și oamenii de artă, în general? - știu, probabil, doar Sedlețchi, Madan și Agache. Și cei doi fii de scriitori, care sunt membri

importanti în lumea masonă moldavă. Majoritatea din cei adăpostiți de Lista cu pricina, n-am cum să ascund, sunt în LDPM. În acest partid, unul din deputații căruia e și șeful Lojei „Junimea”, se știe că a fi mason la ei e lege!

Nașul unui foarte mare lider politic e și el mason, un șef-prim de la Moldexpo e în catastif, de

don Filat am spus deja, mai adăugăm faptul că tot anturajul lui, cu doi-trei excepții, e prezent triumfal în lumea masonilor MARI! Coman, unul din fondatorii primei loje AUTENTICE moldovenești, ca și Bodiu, de altfel, e des întîlnit pe la etajul cinci din strada București, 68, unde e și sediul lojei „Junimea”, conduse de un deputat LDPM-ist cu nume de înger.

Cele trei loje masonice, mai mult decît secretizate, care-și țin numele membrilor încuiate sub șapte lacăte, sunt formate din oameni aflați veșnic la guvernare, ce fac parte din diferite partide, mai puțin din partidele naționale proromânești. Ei sunt Totul, ei conduc Totul, ei hotărăsc Totul! Dacă nu ești mason reprezentant, în cel mai bun caz, Nimicul în semi-Moldova, îmi spune un invidios neacceptat în nici una din lojele multinaționale ale statului. Unde, între noi fie vorba, predomină cosmopolitismul, iar banul e deasupra oicărei identități, inclusiv de Neam!-concluzionează ingraturul. Din listă lipsește Voronin, Roșca, Plahotniuc, Lupu, Chirtoacă și Ghimpu, bineînțeles. Sau, cel puțin,

lipseau la 2009.

În rest, aici își dau mîna președinți de onoare ai partidelor cu prim-miniștri foști și actuali, ex-primari cu ex-miniștri ai sănătății de Ieri, șefi de azi direct responsabili de achizițiile de medicamente pentru spitalele statului cu un șef CEC, consilieri municipali, un șef dintr-o direcție a Primăriei Chișinău, ex-procurori, ex-consilieri ai președintelui Voronin (deci, prezența lui era, totuși asigurată), ex-șefi de SPP, PSD-iști, umaniști, rectori (foarte mulți!), cei mai titrați businessmani, academicieni, ambasadori, inclusiv fii de ex-deputați, un ex-președinte Teleradio-Moldova, un șef al CSJ (jude la CEDO pe atunci), un șef al CSM, profesori, șefi fiscali, șefi ai Departamentului de Privatizare, avocați cu renume, ex-miniștri ai Apărării, prieteni de-ai lui Karamalak, un megaeditor al Literei Internaționale, un ex-președinte al R Moldova, ex-agrarieni notorii (ei nu puteau fi astfel?), un ex-președinte al Parlamentului etc. etc. etc.

Și totuși, nu „Jiji” va bate a berbece în poarta colegiului OTV...

Cezar
A. Mihalache

E drept, măcar dintr-o perspectivă, liberalii pot sta de acum liniștiți. După ce va fi terminat Crin Antonescu de demontat și vândut bucată cu bucată ghereta partidului, vor mai găsi totuși un loc unde să-și țină conferințele de presă. La Palat! Ce dacă pe acolo a hoinărit odinioară și Petru Groza, odăile Palatului sunt bune și pentru exprimarea liberalismului, nu?! Astfel, după ce PNL va fi ajuns pe marginea maidanului politic, „Jiji” va putea dovedi că este într-adevăr un bun samaritean, iar acolo unde încapă o echipă de fotbal la prezentare, mai intră și cei câțiva liberali care vor mai fi rămas.

Dar asta numai dacă actualul șef al liberalilor nu o să încerce să-l înghesuie dintr-un început pe „Jiji” între ușile necesarului, referatelor, datoriilor și angajamentelor de partid, storcând zerul din brânza de europarlamentar

mai rău decât o bătea acesta în putinei la vremea adolescenței sale... Pentru că, deși nu sunt multe, ca la alții, gurile partidului sunt flămânde rău. Și nu s-au agățat crinii și alte molii istorice chiar degeaba de reverul de Armani al neiobagului.

E drept, „Jiji” s-a jurat

la început că nu va omeni partidul, ci bisericile de cartier. Nu va pune un leu la cutia milei de partid, ci la temelia bisericilor „de colegiu”. Apoi, s-a mai înmuiat, fire milostivă, și a precizat că va veni cu multe daruri și în „casa PNL”. Probabil, tot așa cum s-a dus și în Casa Domnului

Și totuși, de ce nu s-a dus „Jiji” direct la bucatele

lui Pilat din Po(a)nta puterii, la partidul în insolvență a lui Felix ori la cantina politică a generalului-ordonanță, preferând să se așeze de-a dreapta epigonilor care se visează brătieni? În primul rând, fiind mai mulți și mai nesătuli decât liberalii, social-democrații ar fi fost în stare să îi ia banii creștinului ca la Crucea de Piatră. Înainte. Și nu doar că l-ar fi pus pe primarul de la cinci să-i rupă bilete la suprapreț la orice protocol, dar l-ar fi așteptat și cel general la poarta stadionului să repare gazonul după lansările coreene de candidați. Ba, poate îl pune să plătească și pentru hardugăriile pe stil vechi sovietic pe care vrea Oprescu să le aducă pe post de autobuze în București. Cât despre partidul lui Felix, dacă avea atâția bani cât să îl scoată din derapajul insolvenței, își făcea tiv de candidat din stofa propriului partid, iar la cantina „generalilor” nu se cade să se așeze la rând ditamai latifundiarul...

Apoi, oricât de naiv

ar fi „Jiji” într-ale politiciii, tras de atâtea ori pe sfoară de diverșii „analști” care îi umflau procentele orgoliului în media geometrică a hârtiei verzi donate de caritabilul cu pretenții politice, acum și el intuiește cam unde bate în dungă clopotul politiciii. Or, după ce o crăpa luntrea între cele două orizonturi „geostrategice” spre care trag, unul „Hăis!”, altul „Ceal!”, cei doi cai turmentați ai USL, unde va trage mai bine pluta liberală? Spre care țărni de vreme ce și instituțiile internaționale au dat un „pont” anti-electoral despre felul în care se așteaptă să mai apunteze Ponta după alegerile din decembrie... Căci și Fmi și alte organisme au spus clar că nu-și mai pierd vremea pe la București (a se citi „nu cu guvernării de acum”, într-o traducere political-neașă!) până ce nu se vor fi așezat procentele din decembrie. Iar înainte ca guvernul Ponta să horcăie sub deficitul de credibilitate și posibilități, organismele internaționale au și început să-l „laude” pre-

cum popa în biserică. Iar o dovadă a faptului că „Jiji” nu va fi niciodată trup și suflet dedicat liberalilor, financiar și electoral, vine și din refuzul lui de a face jocul pus la cale de cei doi cai turmentați ai USL, care voiau să-l folosească pe post de berbece la poarta colegiului OTV.

Așa că, lotul pe care îl desface acum „Jiji”, nu este el norocos nici pentru „hrebo-iliescieni”, dar nici pentru crinii în ofilire ai liberalilor, ci, mai degrabă pentru ARD-ul la pieptul căruia își vor arde trăirile postelectorale fii risipitori ai dreptei. Atâția câți vor mai rămâne după ce petalele crinului se vor fi scuturat. Iar dacă floarea cea urât mirositoare de la pieptul cadavrului liberal nu se va scutura de bunăvoie, „Jiji” ar putea fi cel dintâi traseist postelectoral care va trage spre orizonturile portocalii de pe ecranul unei televiziuni-debara.

Ion
Măldărescu

Din când în când, asemenea întâmplărilor din scriiturile polițiste ale romancierului Arthur Conan Doyle, fantomele bănuite internetul. Scos de la naftalină - dacă o mai fi rămas ceva, după atâta amar de vreme cât au ros moliile, sau, mă rog, de la tămâie, dac-o fi trecut în altă „dimensiune” -, „defect-atul” Ion Mihai Pacepa (îl voi numi Fantomas) a aruncat, cu ceva timp în urmă, o serie de „mizerii pacepiste”, printre care și un articol răsuflat despre Putin, Rusia și F.S.B. (fostul K.G.B.), în care susținea că Rusia „este condusă de K.G.B.!”. La auzul acestei asemenea năzbâții, un cunoscut jurnalist a exclamat: „Extraordinar! Până acum toată lumea credea că Rusia e condusă de C.I.A.! Noroc cu ayatollahul Pacepa și «farfuriile lui zburătoare!»”, că ne-am dămîrit...” De atunci au mai răsuflat în presă unele texte atribuite ex-generalului fantomă, dar oamenii avizați din serviciile secrete românești susțin că doar umbra măscăriciului ar mai putea emite astfel de bazaconii. Mă rog, astăzi se poate întâmpla orice!

Bazat pe mai vechile sale conexiuni cu trădătorul dezertor pardon, „defectorul”-Fantomas (agent K.G.B., dovedit chiar de către unul dintre șefii C.I.A.), dar și de alții, fostul șef al instituției de falsificare a istoriei recente a românilor - Vladimir Tismaneanu și-a permis să-i amenințe pe istoricii români autentici. Un

fel de atac al șoarecelui Jerry din desenele animate ale echipei William Hanna & Joseph Barbera împotriva leilor. Motivul împrăștierii bazaconiilor lui Fantomas ca și obrăznicia atacului visceral al Tismăneanului împotriva unor mari istorici români s-a datorat, în mod expres, aprecierilor favorabile ale acestora față de ineditele dezvăluiri, publicate de către americanul Larry Watts în excepționala sa lucrare „Ferește-mă, Doamne, de prieteni...”, vol. I, apărută la editura Rao. Spre disperarea urmașilor cominterniștilor veniți în România în '44, „pe tancurile glorioasei armate sovietice” și a măsluitorilor de istorie gen Roller-Tismenițki jr., din declarațiile unor mari istorici români contemporani: Gheorghe Buzatu, Dinu C. Giurescu, Florin Constantiniu, Dan Berindei și alții, reiese că Larry Watts a venit cu o contribuție importantă la deslușirea unor semne de întrebare din istoria recentă a României. „Oare pe cine ar trebui să credem? Pe Tismăneanu, Pleșu și gașca lor sau pe Buzatu, Giurescu, Constantiniu și Berindei?”

Părerea istoricilor:

„... Publicul cititor din țara noastră are acum oportunitatea de a judeca singur cum trebuie scrisă o istorie a trecutului recent. Istoricul nici nu elogiază și nici nu condamnă. El explică, pentru că acesta este rolul său, să explice. Eu o spun și o tot repet: cercetarea istorică se desfășoară pe două paliere: reconstituirea faptelor - ceea ce istoricul Larry Watts a făcut cu o baza documentară impresionantă, punându-ne la îndemână o succesiune de evenimente așa cum sau pe-

Atac la istorici

trecut ele - și, în al doilea rând, istoricul caută legăturile cauzale: de ce s-au petrecut acele evenimente în felul în care s-au petrecut. Deci, cercetarea istorică e reductibilă la doua elemente: cum? și de ce? - iar Larry Watts a răspuns exact acestor întrebări. Distanța e enormă între cartea lui și cei care aici, la noi în țara, confundă cercetarea istorică cu un fel de rechizitoriu permanent!” (Acad. Florin Constantiniu - „O contribuție excepțională la istoria contemporană a României!”)

Cartea lui Larry L. Watts se integrează în rândul marilor cărți consacrate marilor probleme ale istoriei noastre recente. Avem în față un studiu temeinic și complet: organizare; cantitatea și calitatea surselor în majoritate inedite și bogăția bibliografiei [...]; cunoașterea aprofundată și analiza model a «dosarelor» investigate; originalitate și inteligență, orizont și obiectivitate în abordarea și tratarea problemelor; metodă și rigoare într-o construcție istoriografică de proporții; concluzii sistematice și pertinente, ferme și clare, excluzând interpretările nesigure și confuziile. «Calități» specifice, din câte cunoaștem, mai tuturor Rapoartelor privind etapa comunistă de la București, iar nu numai de aici! Proporțiile construcției lui Larry L. Watts sunt impresionante [...], succedate de o impresionantă bibliografie și un indice. Sub acest aspect, cartea lui Larry L. Watts excelează în funcție netăgăduită și de preferințele autorului sau de specificul surselor folosite. În fond, după cum deducem dintr-un motto al

cărții, ostilitatea Moscovei împotriva României era... tradițională, de vreme ce însuși Fr. Engels afirmase, la 1848, că românii se dovediseră «suporteri fanatici ai contrarevoluției», astfel că, pentru «cauza» revoluției proletare, dispariția lor «de pe fața pământului va fi un pas înainte». «Ferește-mă, Doamne, de prieteni...» (Prof. Univ. Dr. Gheorghe Buzatu: „Ferește-mă, Doamne, de prieteni...”)

„...O analiză multiplă a serviciilor de informații ale mai multor țări în același timp, vizând o singură țară, eu nu știu dacă s-a mai făcut vreodată! Și, bineînțeles, războiul împotriva României este o realitate, pe care Larry Watts o descifrează. El stabilește și un nou model: de acum înainte, când trebuie să studiem materialele pe linia serviciilor de informații, va trebui să avem în minte și să ne asimilăm metoda pe care a folosit-o Larry, care e un deschizător de drumuri - și nu l laud, pentru că nu am nimic de câștigat de la el, decât acest schimb intelectual și de informații pentru care îl felicit și îi mulțumesc! Deci, pe de o parte e un deschizător de drumuri și al unei noi metode de cercetare. În al doilea rând, a mai adus o inovație care-l servește foarte mult pe istoric. În fruntea fiecărei „despărțituri” mari a cărții, a pus extrase scurte, de două-trei rânduri, pentru a ilustra felul în care gândeau diferiții lideri ai momentului. În acest fel, autorul a deschis un subiect foarte sensibil, sarcina cea mai grea a istoricului fiind tocmai aceea de a reconstitui modul în care

gândeau în realitate cei de atunci. Or, când văd astăzi atâția deștepți care se extind asupra microfoanelor și-și dau cu părerea, le spun ca nu mă interesează părerea lor, ci a celui și celor de atunci! Deci, vrem reconstituirea felului lor de a gândi de atunci, iar Larry o face cu prisosință în fața fiecărui capitol al cărții sale!” (Acad. Dinu C. Giurescu - „Larry Watts, un deschizător de drumuri”)

„... Sunt impresionat în primul rând de proporțiile lucrării lui Larry Watts, dar când am și parcurs-o, mi-am dat seama și de complexitatea ei! Domnul Watts a avut curajul, dar mai ales priceperea de a se descurca într-un hățis de informații uriaș. În acest fel însă, a venit cu o contribuție foarte importantă, care oferă o imagine extraordinară a țesăturilor din lumea nevăzută a informațiilor, deschizându-ne drumul prin acest hățis. A făcut-o cu competență, cu seninătate, fără parti-pris-uri, dar în același timp și cu convingerea dată de mărturiile întâlnite în procesul său de investigație, potrivit cărora România a fost o nedreptățită. Vreau să-l felicit pe autor, ca și editura, sperând că această carte va ajunge pe cât mai multe mese, și din această țară, ca și din multe altele!” (Acad. Dan Berindei - „Sunt impresionat de proporțiile și de complexitatea lucrării!”)